בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א**', **כ"ד** ב**טבת** תשס"ג (**29** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

אמנם **כ"ב** ב**טבת** חלף ביום ששי האחרון, אך כהרגלנו אנו חוזרים ב**כ"ב** בכל חודש לגלות סודות אותיות הא' – ב' שלנו, והפעם הגענו לאות "**נ**" במסענו...

אות ה"**נ**" – בשתי הצורות שלה: ה"**נ**" הכפופה בתחילת או באמצע מילה, וה"**ן**" הזקופה המופיעה בסוף המילה – מבטאת את התואר – **נ**אמ**ן**, דהיינו המקיים את דברו ושאפשר לבטוח בו; צורתה הארוכה של האות מביעה המשכיות. **נ** הוא כנגד ה**נ**שמה שנקראה **נ**ר. ביום הדין תבוא נשמת האדם עצמו להעיד בפני הקב"ה על מעשיו, כדרך שאומר הפסוק: **"נר ה' נשמת אדם, חופש כל חדרי בטן."** [משלי כ' 27]. כלומר, כדרך האדם לחפש בחושך על-ידי הנר, כך חופש ה' כל מחשבות חדרי בטן על ידי נשמת האדם. האדם עומד לדין על מחשבותיו, מליו, ומעשיו; שכן, ה' נטע בו אור אלוקי – **נ**שמתו.

גם המצוות, כמו הנשמה, הן ניצוץ אלוקי –**"כי נר מצוה"** [שם ו' 23] וכך אומר המדרש: "אמר הקב"ה לאדם – ' נרי בידך [המצוות] ונרך בידי [הנשמה]; אם אתה משמר את נרי, אני משמר את נרך.' " [דברים רבה ד' ד'] מדרש זה עוזר לנו להבין, מדוע הגיבו היהודים בצומות ובתעניות לסכנת הכליה הפיזית, אשר ריחפה עליהם בימי המן הרשע, ואילו כאשר איים עליהם אנטיוכוס בהשמדה רוחנית, יצאו נגדו למלחמה. המן ביקש לכלות את עצם **נ**שמת האומה, על כן פנו בתפילות ובתחנונים אל ה', אשר בידו ה**נר** – **נ**שמת אדם, וזכו לישועת נס הפורים. אנטיוכוס, לעומת זאת, יצא חוצץ כנגד מצוות התורה – **נר ה**', המופקד בידי עם ישראל. אז יצאו בני ישראל למלחמה בחירוף נפש, למען מצוות ה', מלחמה שנסתיימה בנס החנוכה.

בטחונו של האדם בה' מתפשט אל מעבר לגבולות השכל הרציונאלי, אל תחומים שבהם לא התנסה מעודו. הוא מאמין בתחיית המתים ובשיבת הנשמה אל הגוף. כאשר ניעור האדם משנתו עם בוקר – הוא נולד, כאילו, מחדש, מקבל שוב מתנת חיים. דבר זה בא לידי ביטוי בתפילה הנאמרת מדי יום עם ההשכמה: **"מודה אני לפניך מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה אמונתֶך"**. בהכרזה זו אומר כאילו האדם - בכל ערב משאיר אני את נשמתי, היגעה והעייפה, בידיך. ואתה משיב לי אותה בבוקר המחרת עם חיות חדשה, חוויה יומיומית זו מעניקה לי את הבטחון שלעתיד לבוא תקים את המתים לתחיה. [עולם האותיות]

~~~

"אם אשכחך ירושלים..." [נאום אבא אבן בפני מועצת הנאמנים של האו"ם, תש"י\1950... המשך] הוחלט (בהצבעת החלוקה, בכ"ט בנובמבר 1947) למַנות בעוד מועד מושל בראש מנגנון גדול, צבאי ואזרחי, כדי להבטיח בתום המנדאט מעבר חוקי למשטר החדש. **אף אחד מהתנאים האלה לא הוגשם**. כעבור ימים מועטים הוצפה עיר-הקודש, שהיתה מוגנת להלכה על-ידי מעמד בינלאומי, גל של אלימות אכזרית, שלא פסק חודשים תמימים ועירער את יסודות חיי ירושליםוהטה צללי מוות על כל משפחה ועל כל בית. הלכה והוחשה, הלכה ונעשתה מפורשת, **נסיגת האו"ם מהאחריות שקיבל עליו**. בא-כח עיראק דיבר במועצת-הנאמנים בנימה של התנגדות מוחלטת. הוא הכריז כי הצעת התכנית "איננה חוקית וסותרת את החוקה, וכיוון שזאת היא המלצה – אינה מחייבת." כן אמר כי אין כל חובה מוטלת על הממשלות הערביות, וכי הן בנות-חורין לעשות כחפצן... {ההמשך יבוא...}

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ד** ב**טבת** תשס"ג (**29** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל